

DESIGUALTAT PER A TOTHOM

Aquest article analitza el repartiment cada cop més desigual de la riquesa en les nostres societats i com les polítiques econòmiques no se centren en el benefici comú sinó en els interessos d'uns pocs.

L'economista **Robert Reich**, que va ser secretari de treball de **Bill Clinton**, va publicar el llibre 'Aftershock', que va inspirar el documental 'Inequality for all' del 2013.

Robert Reich diu que el 70% de l'economia depèn de la despesa dels consumidors i denuncia com la classe mitjana ha frenat el consum per la pèrdua de treball i poder adquisitiu. Les empreses no contracten per la pèrdua de clients. Els governs fan polítiques d'austeritat i, per tant, frenen més la demanda. No obstant això, cap govern no impedeix que l'1%

"Les inversions a Espanya no s'han basat en l'interès general, en garantir l'economia ni en models sostenibles"

dels més rics es faci amb més i més riquesa.

La situació que reflecteix, basada en els Estats Units, és perfectament extrapolable al cas que estem vivint a Espanya

Els milionaris no creen la major part del treball, ho fa la classe mitjana. En la dinàmica actual, la classe mitjana viu al límit i està espemuda, el poder adquisitiu ha caigut en picat des de finals dels anys setanta. Cada vegada hi ha més diferències entre les classes mitjanes i les riques. Hi ha tota mena d'indicadors que reflecteixen aquesta realitat però només cal fixar-se en la taxa d'atur, les modalitats de contractes, l'evolució dels sous i la pujada d'impostos.

Un treballador en nòmina, per terme mig, està tributant per més

del 50% del seu sou, si tenim en compte les retencions de la nòmina (SS, IRPF i AT), el 21% d'IVA de qualsevol compra que realitzi més els impostos indirectes com ara IBI, escombraries, impost de circulació, guals, etc.

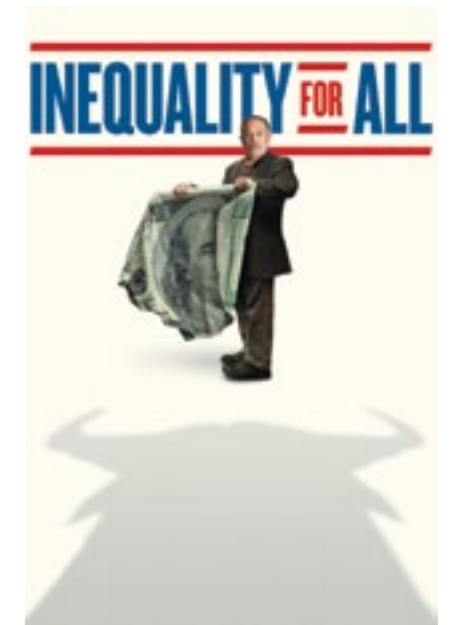
Els 100 americans més rics guanyen més que els 150 milions d'americans dels fons de la piràmide. La meitat dels actius d'Estats Units està en mans de 400 milionaris, la qual cosa també condiciona les decisions polítiques i, per tant, la democràcia. Espanya segueix el mateix model. Un cas tant recent com dolorós ha estat el rescat a la banca, que ha suposat fins i tot un canvi de la Constitució espanyola, que ni tan sols hem votat.

Les inversions a Espanya no s'han basat en l'interès general, en garantir l'economia ni en models sostenibles. El greuge d'inversions estatals és especialment palès a Catalunya, com tots ja sabem, si bé aquest tema entra dins un altre marc de discussió.

La manca de confiança amb les institucions i els polítics no pot traduir-se en conformisme. Hauríem de tornar als plantejaments econòmics de començaments dels anys 70, especialment pel que fa a la redistribució de riquesa.

La desigualtat és inevitable i, fins i tot, desitjable ja que, a fi de comptes, és la base del capitalisme però no fins al punt que el 70% de la gent tingui uns mitjans tan pobres que afectin no tan sols les seves vides sinó també l'economia del país.

Un altre factor important és la formació com a element imprescindible per garantir el desenvolupament econòmic d'un país però també per la capacitat individual

"La meitat dels actius d'Estats Units està en mans de 400 milionaris, la qual cosa també condiciona les decisions polítiques i, per tant, la democràcia"

de trobar feina i ser competitiu en el món laboral. Curiosament, com més exigent ha estat el mercat, més desànim ha generat entre els joves i pitjor ha estat el nivell de formació general de la nostra societat.

L'eterna discussió entre esquerres i dretes i el bipartidisme espanyol amaga formes de fer polítiques que agreugen les condicions de la classe mitjana. Els dos grans partits en l'àmbit estatal han pactat sobre un model econòmic deixant de costat el sentiment de la gran majoria dels ciutadans.

Les polítiques socials no poden ser la solució al conformisme ni la manca d'especialització, com tampoc un apagafocs a polítiques que oprimeixen la classe mitjana. ■

